

Goscinny  Sempé

Patálie malého Mikuláša



Patálie malého Mikuláša

Patálie malého Mikuláša

Pôvodný názov: Les Bagarres du Petit Nicolas

© 2006 IMAV éditions / Goscinny – Sempé

Pôvodné francúzske vydanie: 2004

Preklad © Beata Panáková 2026

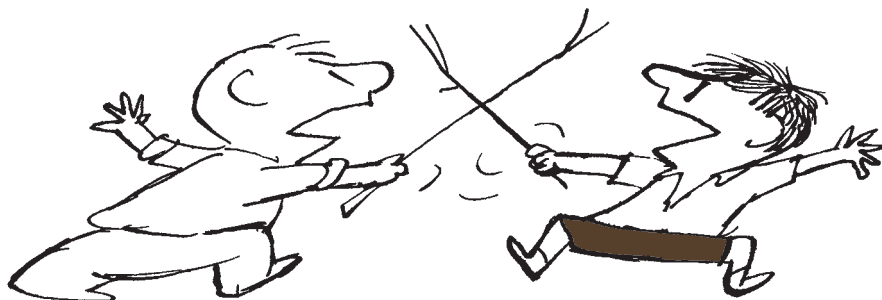
Slovenské vydanie © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bojnická 10, Bratislava 831 04, 2026

ISBN 978-80-556-6947-2

René Goscinny
Jean-Jacques Sempé

Patálie malého Mikuláša



slovart



Mikuláš

Je super!



Lotar

Najhorší žiak z triedy.
Keď ho učiteľka vyvolá,
vždy má po prestávke.

Aurel
Môj najlepší kamarát.
Je tučný a stále sa
napcháva.



Alojz

Najlepší žiak z triedy.
Učiteľkin miláčik,
my ho neznášame.

Kazimír
Má veľmi bohatého ocka,
ktorý mu kupuje všetko,
na čo si spomenie.



Rafael

Má písťalku a jeho ocko
je policajt.

Hugo
Je veľmi silný a rád
rozdáva údery päšťou
rovno do nosa.



Izidor

Strašne rád hrá guľôčky
a je fakt dobrý, skoro nikdy
neminie jamku.

Mária-Hedviga
Je veľmi fajn, neskôr sa
s ňou asi ožením.





Mama

Som rád doma, keď príí
a máme návštevu, lebo mama
vtedy prichystá na olovrant
kopu dobrôt.



Ocko

Odchádza z práce
neskôr ako ja zo školy,
ale nemá domáce úlohy.



Pán Bledur

To je náš sused.
Radi sa s ockom prekárajú.



Stará mama

Je ku mne veľmi dobrá,
dáva mi kopu darčekom
a srdečne sa smeje
na všetkom, čo poviem.



Učiteľ'ka

Je náramne milá a pekná,
pokiaľ nerobíme veľké hlúposti.



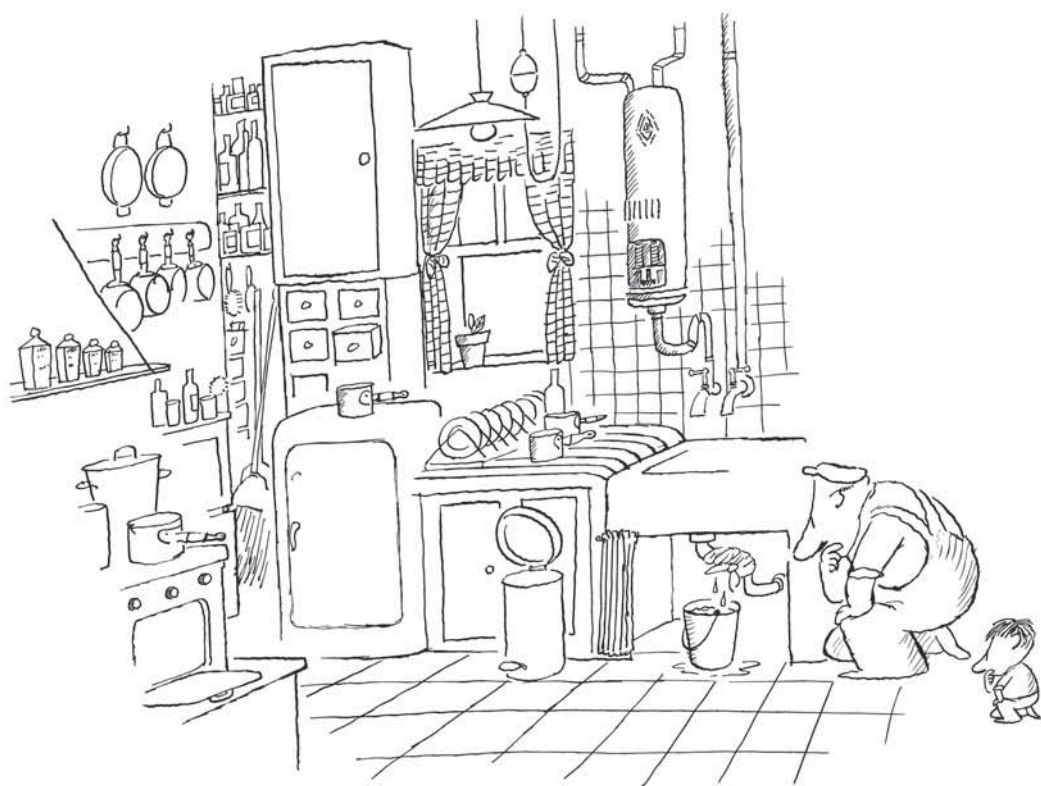
Bujón

To je náš vychovávateľ, voláme ho
tak preto, lebo stále hovorí: „Pozerajte sa
mi do očí.“ A oká sú aj v bujóne.
Vymysleli to veľkí žiaci.



Obsah

Inštalatér.....	9
Plniace pero.....	17
Červená brada.....	25
Celkom sám!.....	31
Sneh.....	41
Filmujeme!.....	49
Prekvapenie pre starú mamu.....	57
Návšteva.....	65
Sklenár.....	73
Grilovačka.....	79
Chladnička.....	87
Petang.....	95
Zrkadlo.....	103
Kosačka.....	111
Veľkonočné prázdniny.....	119
Biografia a Bibliografia	134



Inštalatér



Už neviem, ako dlho nám v kuchyni kvapká voda z rúry pod drezom, preto mama a potom aj ocko často telefonovali inštalatérovi. Ten im zakaždým sľúbil, že príde hneď, ako bude môcť, ale nikdy neprišiel. Napokon mama poprosila ocka, aby sa pokúsil opraviť drez sám. Ocko to odmietol, vraj nie je nijaký inštalatér a bojí sa, že narobí ešte väčšiu škodu. Mama uznala, že tentoraz má pravdu. Nato sa ocko predsa len do tej opravy pustil, ale nepodarilo sa mu to, iba čo si pricvikol prst. Mama aspoň obtočila rúru handrou a podložila pod drez vedro. Keď sa vedro naplnilo, vyliala z neho vodu do drezu a znova ho postavila pod odtok. Musela to však robiť čoraz častejšie.

V sobotu popoludní som vybehol zo školy ešte veselšie ako zvyčajne, lebo zajtra je nedeľa, čiže voľný deň, ale aj preto, lebo ocko s mamou k nám dnes pozvali na čaj Balabánovcov. Pán Balabán je ockov kolega z kancelárie. Sú výborní kamaráti, ocko nám často rozpráva, aké skvelé žartíky si jeden druhému vyvádzajú v práci. Ja sa návštevám vždy veľmi teším, lebo vtedy mama na olovrant pripraví kopu fantastických pochúťok.

Keď som prifrčal domov, Balabánovci ešte u nás neboli. Mama prestierala stôl na olovrant, už na ňom trónila jahodová torta a čajové šálky.

„Keď zazvoní, pôjdem otvoriť ja. Trochu si z Balabána vystrelím,“ povedal mi ocko.

„Ako si z neho vystrelíš? Povedz – ako?“ chcel som vedieť.

„Oblečiem si baloniak,“ smial sa ocko, „a keď otvorím, poviem Balabánovi a jeho žene: To ste vy? To je ale prekvapenie! Dnes sme vás nečakali! Dohodli sme sa predsa na budúcu sobotu... Ajajaj! To je nepríjemné! Ako vidíte, práve som na odchode.“

Rozosmial som sa na celé kolo a zatlieskal som. Ocko má fakt úžasné nápady! Je neuveriteľne vtipný.

Aj mama v jedálni sa pobavene usmievala.

„Mám dve deti, len neviem, ktorý z vás dvoch je väčší lapaj!“

Vtom sa ozval zvonček pri dverách. Ocko si bleskovo obliekol baloniak – už ho mal pripravený pri kresle – a ja som sa smial a nervózne poskakoval po izbe. Ocko konečne otvoril a snažil sa tváriť vážne. Pred dverami stál inštalatér.

„Som inštalatér,“ povedal. „Preteká vám voda?“

„Áno,“ prisvedčil ocko. „Dnes som vás nečakal.“

„Vidím, ste v kabáte a zberáte sa preč,“ povedal inštalatér.
„Prídem teda inokedy.“

„Nie, nie, nie!“ zvolal ocko. „Nikam nejdem, naopak, už sa vás neviem dočkať.“

„No nevravte!“ inštalatér si premeriaval ocka v baloniaku.
„To teda musíte mať poriadnu haváriu!“

Ocko zavola inštalatéra dnu, vyzliekol si baloniak a povedal, že havária je v kuchyni. Znova sa ozval zvonček pri dverách.

„Prepáčte,“ ospravedlnil sa ocko.

„Nech sa páči,“ odvetil inštalatér.

Ocko otvoril a tentoraz stáli pred dverami Balabánovci. Pán Balabán mal pod nosom nalepené obrovské fúziská a bodro zahulákal:

„Kurník šopa, to u vás, mladý páno, máme zložiť tú fúru uhlia?“

Ocko zaviedol návštevu do obývačky. Keď tam pán Balabán uvidel inštalatéra, zvážnel a strhol si fúzy. Ocko, mama, pán Balabán, pani Balabánová a inštalatér si popodávali ruky. Potom mi obaja Balabánovci dali pusku na líce a ocko ukázal na inštalatéra.

„To je pán inštalatér. Preteká nám drez.“

„No výborne!“ zvolala pani Balabánová.

„Podťe, pán majster,“ nadviazala mama, „ukážem vám, kde to je.“

Inštalatér a ja sme odkráčali za mamou do kuchyne a mama ukázala na odtok pod drezom.

„Tu je to.“

Inštalatér aj ja sme sa skrčili pod drez – prezeral si odtokovú rúru, odmontoval sifón, počúchal si prstom nos a zafučal:

„Pfff! Kto vám to montoval?“

„Takto to bolo, už keď sme sa prisťahovali,“ vysvetľovala mama. „Ale až do minulého mesiaca sme nemali nijaké problémy.“

„Pfff!“ odvrkol inštalatér. „To ste poriadne dlho otáľali, zavolali ste majstra, až keď vám tečie do topánok... Len sa pozrite, ako je to sfušované! Hanba! Takto to ani nemohlo držať! Vždy je to tak, ľudia skrblia, ako sa len dá, nedodržujú predpisy, nemajú profesionálnu zodpovednosť, no a potom, samozrejme, skôr či neskôr to začne tiecť, a ja to mám teraz opravovať! Viete čo, pani? Práve pracujem na jednej stavbe, kontrolujem tam vodoinštalácie, akurát včera som išiel za inžinierom a hovorím mu: ‚Pán Drozd,‘ – tak sa ten inžinier volá – ‚pán Drozd, ja dodržiavam predpisy, takže vás hneď musím upozorniť, že za tieto inštalácie ja zodpovednosť neberiem, takto to fungovať nebude!‘ Rozumiete mi, pani?“

„Áno, áno,“ prikyvovala mama. „Teraz mi však prepáčte, mám hostí, musím sa im venovať...“

Majster sa blahosklonne usmial.

„Pravdaže, len choďte!“

Ja som zostal v kuchyni s inštalatérom. Klopkal po rúre, vytisol „tsss“ pomedzi zuby, potom znova a znova. Zrazu sa obzrel na mňa.

„Ako sa voláš, drobec?“



„Mikuláš,“ povedal som mu.

„Tak čo, Mikuláš,“ figliarsky na mňa žmurkol, „zaujímaš sa o inštalatérske práce?“

„Áno,“ prisvedčil som.

„A dobre sa učíš?“

„Jasné.“

Bola to pravda. Mal som šiesty najlepších diktát z triedy. Vtom prišiel do kuchyne ocko.

„Mikuláš,“ napomenul ma, „nesmieš pána majstra zdržiavať, nechaj ho pracovať!“

„Ale čoby!“ ozval sa inštalatér. „Vôbec ma nezdržiava. My dvaja sme kamoši, však, Mikuláš? Musím vám povedať, že mám vnuka v podobnom veku. Tsss! Náramne šikovný chalan, ten náš Teodor! Volá sa po dedkovi. Je to šibal! No, ale nie sme tu, aby sme rozprávali o Teodorovi, však?“



Inštalatér sa zasmial, aj ocko sa zasmial.

„A čo bude s tým odtokom?“ opýtal sa.

„Nuž,“ zamračil sa inštalatér, „ako som povedal vašej panej, treba vymeniť celé potrubie, lebo je to fakt fušerská robota. Ale keď to nechcete urobiť na jeden šup, môžem vám to nejako provizórne zalátať. Vždy to bude lepšie ako vedro pod sifónom, všakáno?“

„Veru, veru,“ prikyvoval ocko, „len to zalátajte... bude vám to trvať dlho?“

„Uf, za dve-tri hodinky by som to mal mať hotové,“ odhadol inštalatér.

„Dobre,“ vzdychol ocko. „Poď, Mikuláš, nechaj pána majstra pracovať.“

„Ale,“ ozval sa inštalatér, „dnes to nebudem robiť. Nemám so sebou náradie ani učňa. Prišiel som sa na to len mrknúť. Opraviť to prídem, počkajte... Zajtra je nedeľa... V pondelok máme zavreté... V utorok som na stavbe... V stredu alebo vo štvrtok... Niekedy koncom týždňa. Zatiaľ vám odstavím vodu, lebo vám môže narobiť spúšť. Nechytaj tú rúru, chlapče!“

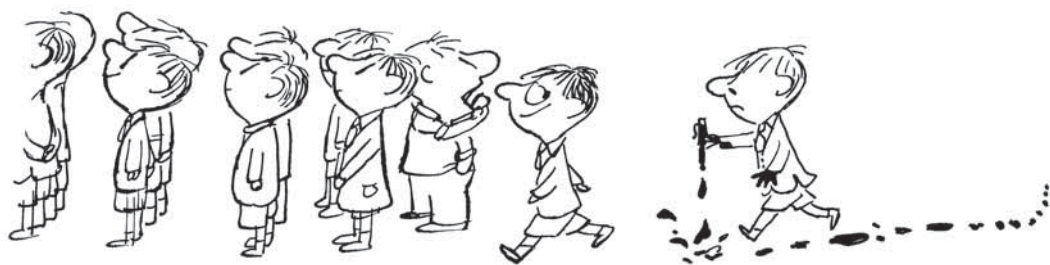
„Mikuláš!“ skríkol ocko, červený od zlosti. „Už som ti povedal, aby si sa tu nemotal! A určite máš kopu úloh! Choď si ich robiť do svojej izby!“

„Ale ešte som neolovrantoval. A úlohy si urobím zajtra ráno.“

„Okamžite choď do svojej izby!“ zreval ocko.

„Máte úplnú pravdu, pane,“ súhlasil s ním inštalatér. „Treba byť prísny. Aj ja som prísny na nášho Teodorka. Decká treba držať nakrátko, inak z nich vyrastú lajdáci a lenivci. Tsss!“





Plniace pero



Dnes ráno Kazimír vpochodoval na školský dvor, zastal a zakričal na celé kolo:

„Hej, chalani, poďte sa pozrieť, čo mám!“ Divné, vždy keď Kazimír niečo donesie do školy, nepríde k nám, ale zastane hneď za školskou bránou a kričí: „Hej, chalani, poďte sa pozrieť, čo mám!“ Tak sme teda išli my k nemu a tentoraz mal plniace pero.

„Dal mi ho ocko,“ chválil sa.

Kazimír má veľmi bohatého ocka, ktorý mu stále niečo dáva.

„Ocko mi to pero daroval, aby som mal väčšiu chuť do práce v škole,“ vysvetlil nám Kazimír.

„A máš väčšiu chuť do práce?“ zaujímal sa Lotar.

„Ešte neviem,“ odvetil Kazimír. „Pero mám len od včerajšieho večera.“

To Kazimírovo pero je fakt super, červené, so zlatým krúžkom na vrchnáku a zlatou špičkou.

Ukázal nám, ako sa doň dáva atrament, a nezabudol zdôrazniť:

„Je to zlaté pero!“

Všetci sme sa rozosmiali. Kazimír je klamár a táraj. Stále si vymýšľa a potom sa zlostí, keď sa mu smežeme.

„Len sa pozrite!“ otrčal nám pero pred nosmi. „Pozrite, ako sa leskne, je zo zlata!“

„To nie je dôkaz,“ podotkol Rafael. „Moja mama darovala ockovi žltú lesklú kravatu, ktorá ani náhodou nie je zo zlata. Akurát sú kvôli nej doma zvady, lebo ocko ju nechce nosiť, a pritom je tá kravata fakt perfektná.“

„Neotravuj s trápnuou kravatou tvojho ocka!“ rozčúľil sa Kazimír. „Toto pero je naozaj zo zlata!“

„Ukáž, nech sa pozriem!“ Izidor natrčil ruku k peru, ale Kazimír mu ho nedal.

„Keď chceš takéto pero, povedz svojmu ockovi, nech ti také daruje.“

„Čo si povedal o mojom ockovi?!“ zvrieskol Rafael. „Zopakuj to!“

Kazimír sa na Rafaela prekvapene pozrel.

„O tvojom ockovi? Čo som povedal o tvojom ockovi?“

„Urazil si ho kvôli kravate!“ soptil Rafael.

„Aha!“ spomenul si Kazimír. „Povedal som, že nás všetkých otravuješ s trápnuou kravatou tvojho ocka.“

Nato Rafael strelil Kazimírovi facku. Kazimíra zo všetkého najviac našťve, keď mu niekto dá facku.

„Ak chceš, podržím ti to pero, kým sa budeš biť s Rafaelom,“ navrhol mu Aurel.

Kazimír zveril pero Aurelovi a išiel sa pobiť s Rafaelom, ktorý už naňho čakal.

Aurel sňal z pera vrchnák, aby si prezrel zlatú špičku.

„Ukáž aj mne,“ priplichtil sa Izidor.

„Kazimír ti povedal, čo máš robiť, keď chceš takéto pero,“ odvrkol mu Aurel. „Povedz ockovi, nech ti také pero daruje.“

Izidor chcel Aurelovi vziať pero nasilu. Aurel to nečakal, a keďže mal masťné prsty, lebo práve dojedol maslový chlieb, pero sa mu vyšmyklo a zlatou špičkou zapikovalo do zeme. Cink! Aurelovi neradno dávať do rúk hladké predmety, ktoré ľahko môžu vyklízuť.

